

МАНСФЕЛДЪ (са навожда и цѣлува
ръжката ѝ).

Съ богомъ. (Тя излиза.) Азъ би желалъ да умра
преди да са върне той. (Улрихъ сляза).

УЛРИХЪ.

Нищо, нѣма нищо. А де е Елиза?

МАНСФЕЛДЪ.

Тя излѣзе.

УЛРИХЪ.

Излѣзе? А какъ ѝ ти позволи да излѣзе?

МАНСФЕЛДЪ.

Азъ я помолихъ да направи така.

УЛРИХЪ.

И азъ вида, че подобна мисалъ никога не би мо-
гла да дойде въ нейната глава. . . Но ти не си правъ,
Мансфелде. Азъ искамъ да я вида. Азъ искамъ да по-
говора съ нея.

МАНСФЕЛДЪ.

Улрихе, бѣди мъжъ!

УЛРИХЪ.

Азъ не искамъ да я запра, но само да я вида.
Изъ кой пътъ тръгна тя? Кажи ми това, достойни
Мансфелде!

МАНСФЕЛДЪ.

Азъ не зная.

УЛРИХЪ.

Варди са! Азъ са рѣшихъ вече да я вида. Азъ